

man går ind og kigger nærmere på dette problem, så står der med små bogstaver »Made in Europe«. For hvem kunne dog tro, at man i længden kunne holde en ung og relativt veluddannet befolkning i en situation uden håb ved foden af Europas dør, uden at det førte til en eller anden form for eksplosion?

I årene fra 1992 til 1994 blev antallet af asylansøgere i Vesteuropa halveret. Det kan nogle selvfølgelig sætte deres lid til og håbe på, at fortet holder stand, men sagen er blot, at faldet i de officielle asylansøgere modsvares af en stigning i antallet af folk, som opholder sig illegalt i Vesteuropa. Og hvad er så resultatet af det? I Politiken i søndags gav Henrik Olesen, som er koordinator i noget så fint som »De uformelle konsultationer«, hvor verdens rigeste lande diskuterer asyl- og migrationsspørgsmål, følgende bud. Han sagde:

»I Schweiz er næsten hele narkotikahandelen overtaget af Kosovo-albanere. De kan ikke få asyl, og de skal jo overleve på en eller anden måde. Folk er ikke kriminelle, bare fordi de bor i et land illegalt, men det, at de er nødt til at være her illegalt, skubber dem ud i en marginal situation.«

Og Henrik Olesen konkluderede:

»Vesteuropa bliver nødt til at formulere en indvandringspolitik. Det er den eneste måde, vi kan få omdirigeret nogle af de folk, der opholder sig illegalt i vores del af verden, til i stedet at stille sig i kø foran ambassaderne og søge ind ad legal vej. I dag er der ingen politikere i Vesteuropa, der tør sige det her, men så vidt jeg kan se, er det den eneste vej, hvis Europa ikke skal udvikle sig til et egentligt fort, hvor militæret beskytter grænserne og kontrollerer udlændinge på gader og veje.«

Jeg er glad for, at jeg kan citere andre for at rejse denne problematik, andre, som der forhåbentlig lyttes noget mere til her i forsamlingen, end der desværre gør til Enhedslisten. For skal vi fortsætte ud ad vejen med det lukkede »Fort Europa« og den naive forestilling om, at nogle få hundrede millioner hvide mennesker kan bevare deres velstand, mens milliarder lever et liv i fattigdom lige uden for døren?

Eller skal vi åbne op over for verden kombineret med en benhård satsning på at gøre de flygtningeproducerende lande værd at leve i – også selv om det koster af vores egen velfærd? Det er det helt centrale spørgsmål, når vi diskuterer den fremtidige udlændingepolitik. Og hvis vi ikke forholder os til det helt centrale spørgs-

mål, så kommer vi i vanskeligheder før eller senere.

Selvfølgelig er der masser af problemer ved hvert år at skulle inddrage tusindvis af udlændinge, nogle gange fra helt andre kulturer, i det danske samfund. Arbejdsløsheden, boligmangelen og de sociale nedskæringer gennem de sidste mange år har bestemt ikke gjort det lettere.

Faktisk er det sådan, at arbejdsløshed, manglende eller utilstrækkelig uddannelse og fraværet af et frit boligvalg giver langt større problemer for den enkelte og for samfundet som helhed, end om man er født i Ishøj eller i Islamabad. Derfor er den afgørende opgave også at gøre noget ved de bagvedliggende sociale problemer: at skaffe arbejde og uddannelsespladser til alle, at tilføre særlige ressourcer til belastede områder, f.eks. til flerkulturne projekter, til ungdomsklubber og til tusprogede medarbejdere i boligområder, og frem for alt at føre en anden boligpolitik, som giver både danskere og udlændinge et reelt frit boligvalg, som jo i dag er en illusion. Det kræver mere socialt boligbyggeri i attraktive miljøer, også i Søllerød. Det kræver central boliganvisning i lokalområderne til såvel det sociale som det private udlejningsbyggeri med et retfærdigt og gennemskueligt køsystem samt en byfornyelse på beboernes betingelser.

Men uanset alle disse problemer, som man kan opregne, så er Enhedslistens opfattelse, at integrationen må bygge på, at alle medborgere i det danske samfund har de samme rettigheder og de samme pligter, og at der ikke gøres forskel på udenlandsfødte og danskfødte. For os ligger det i naturlig forlængelse af vores socialistiske grundholdning, men vi noterer – og noterer med glæde – at den samme opfattelse kan nås ud fra andre grundholdninger.

Det er baggrunden for, at vi i flygtninge- og indvandrerspørgsmålet ofte ser et sammenfald i synspunkter med religiøse og kirkelige kredse, som tager deres udgangspunkt i, at vi alle er lige for Vorherre, og med visse frisindede borgerlige, som stadig væk holder fast i idealer helt tilbage fra den amerikanske Uafhængighedserklæring i 1776 eller i den store franske revolution fra 1789 om frihed, lighed og broderskab.

Men desværre er det ikke altid disse grundholdninger, som præger den førte politik. Det var ikke tilfældet under den foregående regering, og det er desværre heller ikke altid tilfældet under den nuværende regering. Et eksem-